

Vpričo Boga!

pričujočnosti božji ste se učili, da je Bog povsod pričujoč, da torej ni nikjer nobenega prostorčka, kjer bi ne bilo Boga, da se nihče nikjer ne more skriti pred njim; saj še misliti in želiti ne morete nikoli najmanjše reči, da bi ne vedel Bog, ker tudi v naši duši vidi vsako misel in željo.

Iz te resnice pa sledi preimeniten nauk: Če je Bog povsod vpričo nas, smo tudi mi povsod vpričo njega. S tem hočem reči: nikoli nikjer ne smemo pozabiti, da je Bog pri nas; obratno prizadevati si moramo, da bi se povsod zavedali njegove pričujočnosti, da bi res tudi vselej in povsod mislili na pričujočega Boga!

V tem pomenu vam hoče „Angelček“ letos dati več lepih in potrebnih naukov.

I. Zelo koristen pomoček za lepo življenje.

Pravilo, da moramo živeti vpričo Boga, so od nekdanj svetovali kot najboljši pomoček bogoljubnega življenja. Že Abrahamu je rekel Bog: „Hodi vpričo mene in bodi popoln!“ S tem mu je hotel reči: Abraham, le tako ti bo mogoče popolnoma živeti, če se vedno in povsod spominjaš, da sem jaz pri tebi, da opazujem vse tvoje stopinje, tudi vse tvoje misli in želje. Ta nauk so vsikdar ponavljali in še ponavljajo vsi goreči dušni pastirji in voditelji.

To je tudi čisto naravno. Saj ima že pričujočnost navadnega človeka toliko moč do nas. Kadar nas kdo opazuje, si ne upamo delati nič napačnega; ne upamo si biti brez dela in lenobno postopati; pa tudi to, kar delamo, opravljamo skrbneje in natančneje, ako nas kdo gleda pri delu. O, nadzorstvo ni nepotrebna naprava.

Ta strah je pa tem večji in uspešnejši, čim imenitnejša je oseba, katera nas opazuje ali nadzoruje. Kako, da bi se ne bali Boga najvišjega, ki nas povsod vidi

in opazuje? In res nas bo misel na Boga le tedaj prav pretresla in nam koristila, ako si mislimo Boga pričujočega po vsem njegovem veličastvu, po vseh njegovih božjih lastnostih, kolikor in kakor jih že poznamo. Malo bi nam pomagalo, ako bi mislili na Boga le površno v neki nedoločnosti. Misliti si moramo torej, da je pri nas tisti veličastni Bog, ki je vseмогоčen in nas ima popolnoma v svojih rokah, lahko stori z nami, kar hoče; ki je neskončno pravičen ter natančno plačuje ali kaznuje vsako delo, vsako prostovoljno misel in željo; ki je neskončno svet ter neizmerno sovraži vse hudo in neizmerno ljubi vse dobro; ki je neskončno dober in nas ljubi kot najboljši oče svoje otroke, tudi takrat, ko nam pošlje kako nadlogo in težavo; ki je neskončno usmiljen ter rad odpusti skesanim grešnikom in ljubi tudi spokorjeno nedolžnost itd. Imejmo torej božje veličastvo, božjo popolnost vedno pred očmi; ob raznih okoliščinah pa si še posebej bolj v živo mislimo božje lastnosti, zdaj to, zdaj drugo, kakor se nam zdi potrebnejše ali primernejše. Ene reči pa ne smemo nikdar pozabiti: da Bog nam ni *ptuj* Gospod, marveč je *naš* Gospod, ki nas je ustvaril in s svojo predrago krvjo odkupil na križu; da smo torej njegova lastnina, njegovi služabniki, njemu odgovorni za vsako misel in željo, za vsako besedo in vsako delo, in pa da je od tega, kako se zdaj vedemo pred njegovimi očmi, odvisna naša večna sreča ali pa nesreča.

Ako bomo tako vedno imeli Boga pred očmi, potlej pač ni mogoče, da bi ne bili pametni, pošteni in dobri. Ako je še kdo hudoben med nami, je hudoben zato, ker ne misli na Boga, ali ne misli nanj tako, kakor bi moral misliti, ker ne živi vpričo Boga.

Mali Vilko gre z očetom ob lepem vremenu na daljše potovanje. Jako čudno se mu zdi, da povsod, kamor prideta, tako solnce sije kakor doma. Zato pravi očetu: „To je vendar čudno, da povsod, kamor prideva, je tudi solnce. Kajne, ko bi imelo solnce oči, bi lahko videlo vse ljudi in bi lahko zapazilo vse, kar delajo.“ Oče odgovori: „Solnce nima oči, pač pa je nad solncem

in zvezdami eden, ki vidi in sliši vse, karkoli delamo; ko bi bilo tudi po noči ali v najbolj skritem kotu, vselej in povsod vse vidi. In ta je Bog. Nikdar ne pozabi, da Bog vidi vse, kar delaš, in sliši vse, kar govoriš!“ „Ter vé za vse, kar misliš in želiš“, bi bil moral še prestaviti.

Ob poprtniku.

Na sveti večer gre vsakdo k polnočnici, če le more. — Doma ostanejo navadno samo stari in bolehave ljudje in pa otroci za varihe. Tako so ostali na sveti večer pri Žerinovih doma samo dedek in deca, namreč: sedemletni Jožko, petletna Micika in pa štiriletni Matijček. Vsa druga družina je odšla k polnočnici. Sicer je Jožko tudi silil, češ, da je že zadosti velik in gre lahko k polnočnici. Vendar ga niso vzeli s seboj. Kajti pot je dolga, in za takega otroka vendar ni, da bi gazil sneg v mrazu in ponoči.

„Drugo leto pa grem, če bi bil še tako debel sneg“, je rekel naposled Jožko nekoliko nevoljen očetu in materi.

„No, drugo leto ti tudi ne bode nihče branil. Letos pa le ostani doma. Sosedov Janko in Rezika tudi prideta k nam, ker gredo vsi k polnočnici; potem se pa lahko igrate.“

Za nekaj časa res prideta sosedova k Žerinovim, ker tudi ti otročaji niso hoteli iti nocoj spat, kakor so rekli Jankova, mati.

Žerinovi trije in sosedova dva so se prav dobro razumeli. Sicer so se že večkrat skregali, pa tudi malo stepli, če ni bilo drugače; pa kaj to? Saj to se vedno prigodi med otroci. Drugi dan so spet prišli skupaj in so si bili zopet dobri.